

Kejklíř Panny Marie

Před dávnými a dávnými časy žil jeden kejklíř, který putoval od města k městu a všude předváděl své umění. Byl však už z toho způsobu života unavený a toužil po stálosti, proto vstoupil do jednoho kláštera a stal se mnichem.

Ale protože strávil celý život tím, že lidem předváděl různé skoky, tance a akrobatické kousky, byl mu život mnichů cizí: neuměl se ani modlit, ani zpívat žalmy. A tak se jen procházel klášterem, díval se na ostatní, jak jsou zběhlí v modlitbách, čtou z tlustých učených knih a sborově zpívají při mši, a bylo mu smutno. „Vždyť já vlastně vůbec nic neumím – co tady dělám?“ řekl si. „Neumím se ani modlit a nedostanu ze sebe ani slovo. Jsem tady k ničemu!“

Jednoho dne, když zvon zavolal mnichy k modlitbě, utekl kejklíř do nejvzdálenější kaple, kde stála krásná socha Panny Marie. „Jestli se s ostatními nedokážu modlit,“, řekl si, „budu aspoň dělat to, co umím nejlíp.“ Shodil ze sebe hábit a ve svých starých šatech, které měl oblečené pod ním, začal tančit, jak uměl nejlépe, tělem i duší. Krok doprava, krok doleva, dopředu a dozadu, a otočka... Občas prošel kaplí po rukou, občas udělal přemet a tančil ty nejdůležitější tance, aby chválil Boha.

Tančil tak dlouho bez přestání, dokud slyšel, jak mniši v chóru zpívají žalmy. Nakonec mu došel dech a nohy mu vypověděly službu. Vzhlédl k soše Panny Marie, jako by se jí chtěl omluvit za to, co v její kapli prováděl. A tu najednou vidí... Maria se na něj usmála tak, jako by mu chtěla ze srdce poděkovat za krásné představení.

Ve dveřích kaple však zároveň stál jeden z bratří, kterého kejklířův tanec pohoršil, hned došel pro opata a cestou mu všechno vyprávěl. Když se oba objevili v kapli, kejklíř se vylekal a myslel si, že ho opat přišel potrestat za to, že nepřišel na společnou modlitbu. Poklekl před ním a řekl: „Já vím, otče, že jsem udělal chybu a nebudu tady smět zůstat. Půjdu zase světem a trpělivě budu snášet všechny obtíže.“

Opat se k němu ale sklonil a objal ho. Pak ho poprosil, aby se za něj i za všechny bratry modlil. „Svým tancem jsi chválil Boha tělem i duší. Nám ať ale Bůh odpustí všechna krásná slova, která jen říkáme, ale nevycházejí nám ze srdce.“